

Sygn. akt VI GC 998/15

WYROK WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie: Przewodniczący: SSR Witold Zawisza

Protokolant: Elżbieta Łach

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 roku w Rybniku na rozprawie

sprawy z powództwa : Przedsiębiorstwo (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.

przeciwko : Przedsiębiorstwu Produkcyjno - Usługowo – Handlowemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowo - Handlowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. na rzecz powódki Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. kwotę 8 846,00 zł (osiem tysięcy osiemset czterdzieści sześć złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- a) 1 105,75 zł od dnia 19 kwietnia 2014 r.,
- b) 1 105,75 zł od dnia 19 maja 2014 r.,
- c) 1 105,75 zł od dnia 18 czerwca 2014 r.,
- d) 1 105,75 zł od dnia 19 lipca 2014 r.,
- e) 1 105,75 zł od dnia 19 sierpnia 2014 r.,
- f) 1 105,75 zł od dnia 17 września 2014 r.,
- g) 1 105,75 zł od dnia 19 października 2014 r.,
- h) 1 105,75 zł od dnia 19 listopada 2014 r.,

do dnia zapłaty,

2. zasądza od pozwanej Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowo - Handlowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. na rzecz powódki Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. kwotę 1.517,00 zł (jeden tysiąc pięćset siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Rybniku stwierdza, że niniejszy tytuł uprawnia do egzekucji w zakresie punktów 1 i 2 oraz poleca wszystkim organom, urządóm oraz osobóm, których to może dotyczyć, aby postanowienia tytułu niniejszego wykonały, a gdy o to prawnie będą wezwane, udzieliły pomocy.

Orzeczenie podlega wykonaniu jako prawomocne.

Koszty postępowania klauzulowego należne wierzycielowi od dłużnika wynoszą 126,00 zł (sto dwadzieścia sześć złotych).

Tytuł wykonawczy wydano pełnomocnikowi powoda – r. pr. R. O.

Wierzyciel KRS – (...)

Dłużnik KRS – (...)

Sygn. akt: VI GC 998/15

UZASADNIENIE

Powódka Przedsiębiorstwo (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. w dniu 27 maja 2015 roku wniosła o zasądzenie od pozwanej Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowo - Handlowego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ż. kwoty 8.846,00 zł z ustawowymi odsetkami od kwot i dat szczegółowo wymienionych w pozwie oraz kosztów procesu. Podała, że świadczyła na rzecz pozwanej usługi odprowadzania ścieków - wód opartowych i roztopowych z obiektu budowlanego położonego w Ż. przy ul. (...), za które pozwana nie zapłaciła.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania. Zakwestionowała roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości, podniosła również zarzut przedawnienia, a ponadto na wypadek uwzględnienia powództwa wniosła o rozłożenie zasądanego świadczenia na dziesięć rat na zasadzie art. 320 k.p.c. i zwolnienie od kosztów postępowania z uwagi na trudną sytuację finansową.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka i pozwana są przedsiębiorcami.

Okoliczność bezsporna.

W dniu 01.04.2008 roku powódka zawarła z pozwaną umowę nr (...), w ramach której powódka zobowiązała się do odprowadzania ścieków wód opadowych i roztopowych z obiektu budowlanego położonego w Ż. przy ulicy (...) (gdzie zgodnie treścią zapisu w KRS mieści się siedziba pozwanej), a pozwana zobowiązała się dokonywać opłat za wykonane przez powódkę usługi. Zgodnie z § 9 punkt 5 umowy pozwana upoważniła powódkę do wystawiania faktur VAT za wykonane usługi bez podpisu odbiorcy.

Dowód : umowa nr (...) - **k . 79 - 82**

Powódka wywiązała się ze swej części zobowiązania i tytułem usług odprowadzenia ścieków deszczowych obciążyła pozwaną ośmioma fakturami VAT wskazanymi w pozwie na łączną kwotę 8.846,00 zł:

- 1) nr (...) z dnia z dnia 31 marca 2014 roku na kwotę 1.105,75 zł brutto z terminem płatności do dnia 18 kwietnia 2014 roku;
- 2) nr (...) z dnia z dnia 30 kwietnia 2014 roku na kwotę 1.105,75 zł brutto z terminem płatności do dnia 18 maja 2014 roku;

- 3) nr (...) z dnia z dnia 30 maja 2014 roku na kwotę 1.105,75 zł brutto z terminem płatności do dnia 17 czerwca 2014 roku;
- 4) nr (...) z dnia z dnia 30 czerwca 2014 roku na kwotę 1.105,75 zł brutto z terminem płatności do dnia 18 lipca 2014 roku;
- 5) nr (...) z dnia z dnia 31 lipca 2014 roku na kwotę 1.105,75 zł brutto z terminem płatności do dnia 18 sierpnia 2014 roku;
- 6) nr (...) z dnia z dnia 29 sierpnia 2014 roku na kwotę 1.105,75 zł brutto z terminem płatności do dnia 16 września 2014 roku;
- 7) nr (...) z dnia z dnia 30 września 2014 roku na kwotę 1.105,75 zł brutto z terminem płatności do dnia 18 października 2014 roku;
- 8) nr (...) z dnia z dnia 31 października 2014 roku na kwotę 1.105,75 zł brutto z terminem płatności do dnia 18 listopada 2014 roku.

Dowód : faktury VAT - k . 19 - 34

Pozwana przyjęła i rozliczyła księgowo faktury wystawione przez powódkę. Pozwana nigdy, w jakikolwiek sposób nie zakwestionowała faktu wykonania usług przez powódkę, ich jakości i zgodności z umową nr (...). Pozwana nie kwestionowała również wysokości należności z wystawionych przez powódkę faktur VAT ani ich tytułu.

Okoliczność bezsporna.

Pozwana nie zapłaciła należności z faktur nr (...), w całości ani w części, wobec czego powódka pismem z dnia 4 listopada 2014 roku wezwała pozwaną do dobrowolnej zapłaty kwoty 8.846,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami w terminie do dnia 12 listopada 2014 roku pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód : wezwanie wraz z dowodem nadania - k . 35 - 36

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła należności objętej wezwaniem z dnia 4 listopada 2014 roku.

Okoliczność bezsporna.

Ustaleń w zakresie stanu faktycznego, Sąd dokonał kierując się dyrektywami określonymi w art. 232 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. i art. 229 k.p.c., w zakresie w pełni odpowiadającym inicjatywie dowodowej stron. Dopuszczone dowody z dokumentów nie budzą żadnych wątpliwości i pozwalają na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu.

Powódka wywodziła swe roszczenia z umowy o świadczenie usług polegających na odprowadzaniu ścieków z obiektu położonego przy ul. (...) w Ż.. Umowa tego rodzaju nie została stypizowana w kodeksie cywilnym. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Stosownie do art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. W myśl art. 735. § 1 k.c. jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie.

Powódka udowodniła zgodnie z art. 6 kc wszystkie okoliczności przytoczone w pozwie. Wykazała dokumentem fakt zawarcia umowy z dnia 01.04.2008 r. nr (...) pomiędzy stronami. Wykazała również wykonanie usług

objętych umową, przedstawiając na potwierdzenie faktury w treści których każdorazowo wskazano odpowiadającą wykonanym usługom ilość odprowadzonych ścieków oraz cenę jednostkową za 1 m³. Wbrew obiegowym i błędnym poglądom faktura nie jest tylko dokumentem księgowym - rozliczeniowym, gdyż też jednym z tzw. dowodów źródłowych stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie jej przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania faktycznego, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej. Trafnie to określił m.in. Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 24.10.2002 r. wydanym w sprawie I Aca 219/2002, gdzie Sąd ten orzekł m.in.:

„ Faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie **bez żadnych korekt i zastrzeżeń** daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej (...). W myśl powyższych rozważań prawnych postanowieniem z rozprawy z dnia 22.01.2016 r. / k. 77 v./ Sąd Rejonowy zobowiązał pozwaną do przedstawienia rejestru VAT za okres od marca do grudnia 2014 roku pod rygorem przyjęcia, że pozwana przyjęła i rozliczyła faktury wystawione przez powódkę. W zakresie określonym przez Sąd Rejonowy terminie pozwana nie wykonała tego zobowiązania, co daje uzasadnione podstawy do domniemania faktycznego w rozumieniu art. 231 kpc, iż pozwana przyjęła faktury dochodzone pozwem **bez żadnych korekt i zastrzeżeń** - tak co do zasady jak i wysokości wskazanej w tych fakturach.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Samo zaś twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku, sygnatura akt I PKN 660/00, publikowany Wokanda 2002/7-8/44). We wskazanych wyżej okolicznościach faktycznych i prawnych niniejszej sprawy ogólnikowe zarzuty pozwanej, co do zasadności i wysokości powództwa nie mogły zatem dać oczekiwanego przez stronę pozwaną efektu w postaci oddalenia powództwa. Pozwana nie przedstawiła żadnego dowodu z którego by wynikało, aby dołączone przez powódkę do pozwu faktury były w jakikolwiek sposób wadliwe, czy też że umowa z dnia 01.04.2008 r. nie wiązała stron niniejszego postępowania w jakiegokolwiek części (w szczególności by nie wiązała stron § 8 i § 9 tej umowy /k. 81/, które w sposób jasny i zrozumiały wskazują warunki i terminy wystawiania przez powódkę faktur oraz ich płatności przez pozwaną).

Na uwzględnienie nie zasługiwał również podniesiony przez pozwaną **zarzut przedawnienia**. Zgodnie z art. 751 punkt 1 k.c. z upływem lat dwóch przedawniają się roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom. Terminy wymagalności należności ujętych w fakturach przypadały na kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, wrzesień, październik i listopad 2014 roku, zatem ich przedawnienie mogło nastąpić odpowiednio w kwietniu, maju, czerwcu, lipcu, wrześniu, październiku i listopadzie 2016 roku. Powództwo w sprawie zostało wytoczone dnia 27 maja 2015 roku, a zatem bez wątpliwości w ustawowym terminie i roszczenia nim objęte nie są przedawnione.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził w pkt 1 wyroku od pozwanej na rzecz powódki tytułem należności głównej łączną kwotę 8.846,00 zł. Na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.p.c. na uwzględnienie zasługiwało również roszczenie odsetkowe. Ustawowe odsetki za opóźnienie zasądzono od dnia następnego po upływie terminów płatności należności opisanych w fakturach dołączonych do pozwu.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku pozwanej o **rozłożenie zasądzonej należności na raty**. Zgodnie z przepisem art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. W ocenie Sądu pozwana nie wykazała, by w sprawie zachodziły szczególnie uzasadnione okoliczności, o których mowa w wyżej cytowanym przepisie. W szczególności pozwana nie złożyła żadnych dokumentów, które uprawdopodobniały twierdzenia o jej trudnej sytuacji finansowej, ani też nie podjęła starań pozwalających z dużą dozą prawdopodobieństwa zakładać, iż dobrowolnie wywiąże się ona z nałożonego na nią obowiązku płatności należności

zasądzonej w ratach. Brak było bowiem informacji, aby pozwana płaciła należności z zobowiązania objętego pozwem, choćby w mniejszych, ale regularnie uiszczanych kwotach.

Z tych samych przyczyn brak było podstaw do uwzględnienie wniosku pozwanej **o nieobciążanie kosztami procesu (w całości lub części)**. Stosownie do art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwana w żaden sposób nie wykazała żeby w sprawie zachodziły szczególne okoliczności uzasadniające nieobciążanie jej kosztami procesu mimo przegrania sprawy.

W konsekwencji **o kosztach procesu** Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., uznając pozwaną za stronę przegrywającą i w związku z tym obowiązującą zwrócić powodce koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw. Na koszty w wysokości 1.517,00 zł złożyły się: opłata sądowa 300,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 1.200,00 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa 17,00 zł.